

Tompa Gábor

VÉRRÖGSZONETT

A trombózis a bal térdemből indul,
s a térdporcnál körforgalomba jut.
Előreenged pár pihentagyút,
mint aki azzal fenyeget, hogy pindur,

de széleseben száguldozó vérrög,
tüdőre landol, agyban eszkalál,
s már találva a villámgyors halál:
nem ússza meg se rendező, se mérnök,

höröghet precíz monológokat,
melyekre vértanú csak bólogat,
kimérheti a boldogtalan percet –

lelkész, halottkém szemközt integet,
ledobva bő gatyákat, ingeket:
falábukban a szú csak egyre perceg.

JELENÉSEK – 2017/5

A kritikuscsaj éhezi a botrányt.
Személyeskedve csámcsog, nyögve köp.
A Hamlet után forró tökmagot hányt,
s az ellendrukker-sírba költözött.

Most ott forog, kénköves ketrecében,
naponta *egy*-digitál-ételen.
Az alvilág úgy várja, tettere készen,
mint egy kifogyhatatlan étterem.

Felsorakozva mind a konyhadámák:
Lilith, Azáél, Gyopár és Mirígy!
Mintha önnön rántásukat zabálnák:
saját levében fő a korcs irigy.

S míg a gőzölgő gázok kráteréből
felbuzognak a forró kotyvaszok,
a kócos ördöglány a kúp felé dől,
s lávás hangon rikoltja: „Olvadok!”

AD LITERAM

Nem vagyok az elvonatkoztatások híve,
szólt a filozófus, majd felvágta
az ereit. Itt vér folyik, barátom, valódi
verbális vér. Így a drámaíró. Nem
virtuális? – kérdezte a dramaturg.
Nincs ennek vénája! – kiáltotta
a színész. Ámen, rendező sincs – hagyta rá
bölcse a kritikus.

FORTUNA DESIDERARI

Van-e nyelv rá, hogy ellocsogjuk azt,
amit nem ért az ember, hanem érez?
Van-e rögtön használható malaszt
több ezer éves istentelenséghez?

Van-e sebészkes, képletes akár,
hogymint lelkünk ősz daganatát kivágja?
Vagy Orfeusz a negatív madár
tüzes lantján röpít az alvilágba?

Békén szunnyadó argonauták –
Isten se hallja néma utazásunk,
bárányok véréből megvacsorázunk,

s nem érhet kísértés, hogy egyszer együtt,
szívverésünk egyetlen versbe szedjük,
s megcsodálhassa Művét, aki lát.